

Loes' dochter wil graag een kindje 'ZE IS TE LABIEL VOOR HET MOEDERSCHAP!'

De vijftientigjarige dochter van Loes (57) heeft regelmatig last van depressieve gevoelens. Therapie heeft niet gewerkt, maar nu denkt Melody een 'oplossing' te hebben gevonden voor haar probleem: ze wil een baby.
Loes vindt dat een heel slecht plan...

Vorige week kreeg ik de schrik van mijn leven. Mijn dochter Melody was op visite en ik stond net in de keuken koffie in te schenken, toen ze met een - voor mij - schokkende mededeling kwam. "Rob en ik hebben het over een baby gehad", zei ze zomaar uit het niets. "We denken dat ik me dan beter zal voelen, omdat ik dan iets heb om me op te storten. Het zal me goed doen, zo'n schattig kotertje in huis."

Mijn adem stakte in mijn keel en bijna liet ik de koffiepote uit mijn handen vallen. Snel zette ik de pot neer, om vervolgens terug te benen naar de huiskamer. Melody keek verbaasd op, omdat ik ineens weer naast haar stond. "Kun je niet beter nog een jaartje wachten?" vroeg ik verschrikt.

Deze reactie had Melody duidelijk niet zien aankomen, want ze stamelde maar wat. Op dat moment kwam haar broer David luidruchtig binnenvallen en nog geen twee minuten later volgde mijn man André. De gesprekken gingen ineens over heel andere dingen, maar Melody's mededeling bleef door mijn hoofd spoken. Ik dacht: Melody en een baby, dat is gewoon geen goede combinatie! In ieder geval niet op dit moment. Soms vind ik dat ze zelf nog een kind is, zo aanhankelijk en onzeker is ze. Ze is ontzettend lief en heeft het hart op de juiste plaats, maar ze is simpelweg niet stabiel genoeg om een kind te kunnen opvoeden.

Toen David en Melody weer richting huis waren vertrokken, schonk ik voor André en mij een glas wijn in. Ik ging naast mijn man op de bank zitten en vertelde hem over Melody's plannen. Afkeurend

schudde hij zijn hoofd. "Ze is vijftientig, nog tijd zat om kinderen te krijgen", bromde hij. "Als ze het voorlopig maar uit haar hoofd laat." André is een man van weinig woorden, maar duidelijk is hij wel.

Neerslachtig

Van onze vier kinderen komt Melody veruit het vaakst bij ons op bezoek. Ze heeft twee oudere broers die allang gesetteld zijn en een jongere zus die in een andere stad een bruisend leven heeft opgebouwd. Melody is nooit zo zelfstandig geweest en altijd dicht bij mij in de buurt gebleven. Ze woont drie straten verderop en regelmatig komt ze na haar werk langs. Dan blijft ze eten en wacht ze op Rob, die als bedrijfsleider van een supermarkt vaak tot negen uur moet werken.

Ik vind het heerlijk om Melody om me heen te hebben, maar ze is niet altijd het zonnetje in huis. Vaak voelt ze zich wel prima, maar ongeveer drie, vier keer per jaar dient zich een periode aan waarin ze last heeft van depressieve gevoelens. Dan heb ik het gevoel dat ze me door de vingers glipt. Ze sluit zich dan helemaal af en lijkt nergens meer echt plezier in te hebben. Ik heb geprobeerd om haar te helpen, maar dat kan ik niet. Ik kan er alleen maar voor haar zijn. Ze heeft al verschillende therapieën geprobeerd, maar niets hielp echt. En aan de medicijnen wil ze niet - dat vindt ze zelf overdreven. Ze voelt zich immers ook regelmatig helemaal prima. Maar Melody is hoe dan ook niet altijd opgewassen tegen het leven. En ik denk dat ze een leven met een baby al helemaal niet aankan.

Ik ben blij dat ze Rob heeft. Ze zijn nu drie jaar bij elkaar en hij is ontzettend gek op haar. Hij steunt haar door dik en dun als ze weer eens neerslachtig is. Dan haalt hij alles uit de kast om haar weer overeind te trekken. Het verbaast me niet dat Rob geen tegenwicht biedt nu Melody denkt dat een baby de oplossing is. Hij zal er alles aan doen om ervoor te zorgen dat ze zich beter voelt. Maar wat weet hij nou van baby's? Een baby is niet altijd schattig, het is vooral hard werken. Je nachtrust gaat eraan, je lichaam is uit balans. Of je nu goed voelt of ronduit slecht, een baby houdt daar geen rekening mee. Ik denk dat Rob en Melody dat allebei enorm onderschatten.

Tweestrijd

Gisteren was Melody er weer. Al toen ze binnenkwam, zag ik hoe de vlag erbij hing. Ze was weer somber. Ik zag het aan de manier waarop ze de deur opendeed en aan de manier waarop ze haar jas uittrok. Ze plofte in de stoel bij het raam en pakte een pen van de vensterbank. Gedachteloos liet ze de pen van de ene hand in de andere rollen terwijl ze naar buiten staarde.

'Ze weet niet waar ze aan begint. Een baby is niet altijd schattig, het is vooral hard werken'

Ik stond aan het fornuis in een pan erwtensoep te roeren en keek naar haar. Ik wilde het onderwerp aansnijden en zeggen hoe ik erover dacht, maar kon het niet over mijn hart verkrijgen. Ze is vijftientig, een volwassen vrouw, dacht ik. Ze heeft toch het recht om haar eigen beslissingen te nemen? Maar ik dacht óók: ze heeft geen idee waar ze aan begint! Ik sta in tweestrijd. Moet ik proberen om haar op andere gedachten te brengen? Of moet ik de keuze aan haar laten en me hier niet mee bemoeien? Het lijkt me echt beter als ze nog even wacht met kinderen... ■